

विद्वत्त्वाभिमानात्किमया सर्वज्ञस्येन्द्रस्य पुरोवक्तव्यमित्यविमृशन् ययातिराह अक्रोधन इति वैशिष्ट्यं पूजातारतम्यार्थमुच्यते समासमाभ्यां विषमसमेपूजात इति समयोर्विषमां विषमयोः समांचपूजां प्रयुं
जानस्यापांकेयत्वस्मरणात् ॥ ६ ॥ आक्रुश्यमान इति अस्य आक्रोष्टुः सुकृतं तितिक्षुर्विदति न त्वाक्रोशी प्रत्याक्रोशी तु स्वीयमपि सुकृतं नाशयतीति भावः ॥ ७ ॥ नारुंतुद इति कोपेन न नृशंसवादीति वाचा
परपीडान्कुर्यादित्युक्तं नहीनतः परमभ्याददीतेति हीनेनाभिचारादिकर्मणा परशत्रुं न वशे कर्तुमिच्छेदिति मनसापि परपीडान्कुर्यादित्युक्तं अरुः क्षतं तद्वद्व्यंतं तुदति व्यथयतीति कंटकवन्नस्यादिति पदार्थः न
नृशंसवादी स्यादित्येतत्सार्धेन प्रपंचयति ययास्येति उषतीदहंती रुषतीमिति पाठे हिंसां ॥ ८ ॥ विद्यादलक्ष्मीकतममित्यनेन परुषवचसां दर्शनमप्यलक्ष्मीकरत्वात्परिहार्यमित्युक्तं ॥ ९ ॥ केतर्हनुसर्त

अक्रोधनः क्रोधनेभ्यो विशिष्टस्तथा तितिक्षुरतितिक्षोर्विशिष्टः ॥ अमानुषेभ्यो मानुषाश्च प्रधानाविद्वांस्तथैवाविदुषः प्रधानः ॥ ६ ॥ आक्रुश्ममानो नाक्रो
शेन्मन्युरेव तितिक्षतः ॥ अक्रोष्टारं निर्दहति सुकृतं चास्य विंदति ॥ ७ ॥ नारुंतुदः स्यान्न नृशंसवादी न हीनतः परमभ्याददीत ॥ ययाऽस्य वाचा परउद्विजेत न तां
वदेदुषतीं पापलोक्यां ॥ ८ ॥ अरुंतुदं परुषं तीक्ष्णवाचं वा कंटकैर्वितुदं तं मनुष्यान् ॥ विद्यादलक्ष्मीकतमं जनानां मुखे निबद्धां निर्कृतिं वहतं ॥ ९ ॥ सद्भिः पुर
स्तादभिपूजितः स्यात्सद्भिस्तथा पृष्ठतोरक्षितः स्यात् ॥ सदाऽसतामतिवादां स्तितिक्षेत्सतां वृत्तं चाददीतार्थवृत्तः ॥ १० ॥ वाक्सायकावदनान्निष्पतंतियैराह
तः शोचति रात्र्यहानि ॥ परस्य नाम मंसुते पतंतितान्यं डितो नावस्तजेत्यरेषु ॥ ११ ॥ नहीदृशंसंवननं त्रिषु लोकेषु विद्यते ॥ दयामैत्रीचभूतेषु दानं च मधुराचवा
क् ॥ १२ ॥ तस्मात्सांत्वं सदा वाच्यं न वाच्यं परुषं क्वचित् ॥ पूज्यान्संपूजयेद्दद्यान्न च याचेत्कदाचन ॥ १३ ॥ इति श्रीम० आदिपर्वणिसंभवपर्वणि उत्तरया
याते सप्ताशीतितमोऽध्यायः ॥ ८७ ॥ ॥ ७४ ॥ ॥ ७५ ॥ इन्द्र उवाच सर्वाणिकर्माणि समाप्य राजन् गृहं परित्यज्य वनं गतोसि ॥ तत्त्वां पृच्छामि न दुषस्य
पुत्रकेनासितुल्यस्तपसा ययाते ॥ १ ॥ ययातिरुवाच नाहं देवमनुष्येषु गंधर्वेषु महर्षिषु ॥ आत्मनस्तपसा तुल्यं कंचित्पश्यामि वासव ॥ २ ॥ इन्द्र उ
वाच यदाऽवमंस्थाः सदृशः श्रेयसश्च अल्पीयसश्चाविदितप्रभावः ॥ तस्माद्भोकास्त्वं तवं तस्त्वे मेक्षीणे पुण्ये पतिताऽस्य घराजन् ॥ ३ ॥ ययातिरु
वाच सुरर्षिगंधर्वनरावमाना लक्ष्यंगता मे यदि शक्रलोकाः ॥ इच्छाम्यहं सुरलोकाद्विहीनः सतां मध्ये पतितुं देवराज ॥ ४ ॥

व्याइत्यत आह सद्भिरिति असतामतिवादान् दुष्टानामतिक्रमवचनानि तितिक्षेत् ॥ १० ॥ ११ ॥ नहीदृशमिति दयादिचतुष्कं संवननं संभजनं परमेश्वरस्याराधनं ॥ १२ ॥ १३ ॥ इति आदिप० नै० भा० भा० सप्ता
शीतितमोऽध्यायः ॥ ८७ ॥ ॥ ७४ ॥ किमयं परोपदेशमेव कृतवानुत स्वयमप्यनुद्वेगकरमेव वदतीति परीक्षितुमिदं उवाच सर्वाणीति ॥ १ ॥ ययातिः स्वोत्कर्षोक्त्या पराभिभवमजानन् यथार्थमेव मत्वाह नाहमिति
॥ २ ॥ अवमंस्थाः सर्वेभ्य आत्मन आधिक्योक्त्या सदृशः सदृशान् अल्पीयस इति नृगादीनामपि कलसादिरूपत्वदर्शनात्तिर्य्यचोपि नावमंतव्याः किमुत सदृशो मनुष्याः श्रेयांसो देवाः ऋषयश्चेत्यर्थः ॥ ३ ॥ ४ ॥